

Arrest

nr. 294 085 van 12 september 2023
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Duitsland op 15 januari 2014 en op 21 februari 2023.

1.3. Op 7 april 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 11 april 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse overheden. Deze stemmen op 12 april 2023 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 26 april 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit overdrachtsbesluit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]
voornaam: [F.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Servië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.F.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Servische nationaliteit te hebben, bood zich op 31/03/2023 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 31/03/2023 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Duitsland op 15/01/2014 en op 21/02/2023.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 07/04/2023. Hij verklaarde traditioneel gehuwd te zijn met [R.D.], vrouw, geboren in 1991 te [P.], verblijfplaats onbekend. Hij verklaarde één kind te hebben, zijnde [R.K.], vrouw, tien jaar oud, geboren te [P.], verblijfplaats onbekend. Hij verklaarde verder geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene is in het bezit van een origineel paspoort met nummer [...], afgegeven op 22/06/2022 en geldig tot 22/06/2032. Hij verklaarde zijn identiteitskaart in Duitsland achtergelaten te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij Servië negen maanden eerder verlaten heeft omdat zijn huis verbrand is en hij moet bedelen en omdat heel zijn familie weg is. Hij verklaarde dat hij met de trein naar Slowakije gereisd is, waar hij ongeveer twee maanden verbleef. Hij verklaarde dat hij vervolgens met de trein naar Oostenrijk gereisd is, waar hij ongeveer anderhalve maand verbleef bij een vriend. Omdat hij er uiteindelijk op straat belandde, reisde hij met de bus naar Duitsland, waar hij ongeveer drie maanden verbleef nabij Berlijn. Hij verklaarde dat hij er een asielaanvraag indiende, echter deze werd geweigerd, waarna hij naar België reisde.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat men hem

verteld heeft dat het er goed en rustig is. Hij uitte geen specifieke bezwaren tegen een overdracht aan Duitsland. Hij gaf aan dat het hem niet uitmaakt en dat hij gewoon niet terug naar Servië wil.

Op 11/04/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Zij stemden op 12/04/2023 in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Berlijn Brandenburg (BER). Hij dient zich aan te melden bij EAE der ZAB Eisenhüttenstadt, Poststr. 72, 15890 Eisenhüttenstadt.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 12/04/2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: "de lidstaat is verplicht... d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1,

onder d) bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

We wensen er op te wijzen dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat men hem verteld heeft dat het er goed en rustig is. Hij stelde niet te willen terugkeren naar Servië. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene maakte tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door de betrokkene als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens de betrokkene wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hij uitte geen specifieke bezwaren tegen een overdracht aan Duitsland en stelde dat het hem niet uitmaakt, maar dat hij gewoon niet terug naar Servië wil.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Duitsland is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Stiller, Marlene and Hoffmeyer-Zlotnik, Paula, "Asylum Information Database - Country Report: Germany – 2022 update", laatste update op 06.04.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). In dit rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. "There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany" (AIDA, p. 64).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. "The living conditions in many initial reception centers have been criticized by asylum seekers, volunteers and NGOs" (AIDA-rapport, p. 131). We zijn echter van oordeel dat hieruit niet besloten kan worden dat de Duitse

opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het rapport vermeldt verder dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Verzoekers mogen het centrum waar zij verblijven verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn (pp. 120-121). "In general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement (AIDA-rapport, p. 125). Opnieuw zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland, echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit het AIDA-rapport kan niet besloten worden dat de procedure met betrekking tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen melding van gezondheidsproblemen. Tot op heden legde de betrokkene geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Wat gezondheidszorg betreft, stelt het AIDA-rapport dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. De praktijk leert echter dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen, die geen acute pijn of ziekte hebben, recht hebben op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDArapport, pp. 142-143). Het AIDA-rapport vermeldt weliswaar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar hieruit kan niet geconcludeerd worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Hieromtrent dient verder benadrukt te worden dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgs-maatregelen niet zouden volstaan.

Verder dient hieromtrent benadrukt te worden dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient besloten te worden dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet het niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande kan besloten worden dat niet aannemelijk gemaakt werd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen voert verweerder aan dat het beroep laattijdig is ingesteld en om deze reden onontvankelijk is.

De in casu relevante bepalingen van artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luiden als volgt:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

[...]

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

[...]

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

[...]

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

De bestreden akte werd verzoeker ter kennis gebracht door afgifte tegen ontvangstbewijs op 28 april 2023, waardoor moet worden aangenomen dat de beroepstermijn begon te lopen op 29 april 2023. De vervalddag was bijgevolg in principe 28 mei 2023, maar omdat dit een zondag was diende de vervalddag te worden verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Waar verweerder in zijn nota vervolgens concludeert dat maandag 29 mei 2023 de laatste dag van de beroepstermijn was, gaat hij er evenwel aan voorbij dat dit pinkstermaandag was, een wettelijke feestdag, waardoor het op dinsdag 30 mei 2023 ingediende beroep wel degelijk als tijdig is te beschouwen.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen “1, 2 en 3 en volgende” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Verzoeker is derhalve van mening dat hij bij overbrenging naar Duitsland om de volgende redenen het risico loopt op een door artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens verboden onmenselijke en vernederende behandeling:

Wat de in Duitsland heersende situatie inzake de opvang van asielzoekers betreft, blijkt volgens verzoeker uit de documentatie en meer bepaald uit het AIDA-verslag dat het opvangsysteem in Duitsland momenteel duidelijk verzadigd is en dat ervan kan worden uitgegaan dat er sprake is van ernstige en systematische tekortkomingen, ook al is er geen sprake van een automatisme, waardoor verzoeker het risico loopt bij terugkeer naar Duitsland aan onmenselijke en vernederende behandelingen te worden onderworpen.

Eiseres verwijst ook naar het AIDA-verslag van 2022, waarin wordt gewezen op grote tekortkomingen in de asielprocedures en de opvangvoorzieningen voor aanvragers van internationale bescherming in Duitsland.

In het AIDA-verslag wordt gewezen op de tekortkomingen in de opvang van asielzoekers in Duitsland als gevolg van de massale toestroom van migranten.

Uit het verslag blijkt ook dat asielzoekers in sommige gevallen op straat leven of in overvolle opvangcentra moeten verblijven waar de materiële omstandigheden verslechteren.

De situatie is sinds het AIDA-verslag van 2022 om de volgende redenen verslechterd:

Na de oorlog tussen Oekraïne en Rusland in februari 2022 kwamen meer dan 1 miljoen Oekraïense aanvragers van internationale bescherming in Duitsland aan.

Toegegeven, niet al deze Oekraïense onderdanen hoeven asiel aan te vragen.

Het feit dat ze worden overgenomen heeft echter de druk op de lokale overheden verhoogd, zoals blijkt uit een artikel in Le Figaro van 16 februari 2023.

Uit dit artikel in Le Figaro blijkt dat de opvang van asielzoekers in Duitsland aanzienlijk is verslechterd na de massale toestroom van Oekraïense onderdanen.

In het kader van de bestreden beschikking is het ook interessant op te merken dat dit element nooit door de Dienst Vreemdelingenzaken is onderzocht.

Gezien deze massale toestroom wordt het voor de lokale overheden in Duitsland steeds moeilijker om asielzoekers te handhaven en op te vangen.

Er bestaat dus een duidelijk risico dat verzoeker bij zijn overbrenging naar Duitsland bij gebrek aan plaatsen in door de Duitse autoriteiten beheerde opvangcentra op straat zal komen te staan.

Voorts blijkt ook uit de stukken die verzoeker ter ondersteuning van het onderhavige beroep heeft overgelegd, en meer bepaald uit een artikel in de France 24-pers van 15 mei 2023, dat kandidaat-politieke vluchtelingen in Duitsland steeds meer worden gewantrouwd door de Duitse bevolking.

Het aantal aanvallen op migranten neemt sterk toe, zoals blijkt uit een artikel in Le Monde van 15 november 2022.

Deze aanvallen op opvangcentra voor migranten zijn helaas het gevolg van een opleving van extreem-rechtse bewegingen in Duitsland.

Bovendien is, volgens een artikel in France 24, de overgrote meerderheid van de Duitse bevolking niet langer bereid nieuwe asielzoekers toe te laten, waardoor er binnen de Duitse bevolking grote spanningen ontstaan ten aanzien van migranten.

Volgens hetzelfde artikel hekelen veel NGO's de beperkte gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland, waardoor de medische behandeling ontoereikend is.

Bovendien is de sociale bijstand voor asielzoekers, anders dan in België, totaal ongelijk aan die voor Duitse burgers. De financiële sociale bijstand wordt meestal verstrekt in natura, in de vorm van voedselbonnen en -bonnen, wat afwijkt van het Belgische beleid, waar de sociale bijstand gelijkwaardig is aan die voor Belgische burgers of vreemdelingen met een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in België.

Deze factoren tonen aan, voor zover bewijs nodig, dat de opvang in Duitsland bijzonder precair is, wat betreft de materiële omstandigheden van de opvang, het gebrek aan plaatsen in de centra, gemeenschappen die onder druk staan, de heropleving van extreem-rechtse bewegingen die agressief zijn tegen kandidaat-politieke vluchtelingen die in Duitsland aankomen, en het feit dat de Duitse autoriteiten hebben besloten de financiële sociale steun en de medische hulp te beperken, wat eveneens leidt tot bijzonder precaire levensomstandigheden en menselijke waardigheid in Duitsland.

Voorts heeft verzoeker, nog steeds in het kader van het onderhavige beroep, een persartikel van 28 april 2023 overgelegd waarin staat dat Duitsland zich voorbereidt op een hervorming van zijn asielbeleid door

de invoering van versnelde asielprocedures die het mogelijk maken asielzoekers in transitzones te houden en de repatriëring van afgewezen asielzoekers te vergemakkelijken en te versnellen.

In dit verband hebben verzoekers grootste bezwaren betrekking op de evenredigheid en de bewaring van asielzoekers, die volgens hem een kennelijke schending van de mensenrechten en de grondrechten vormt.

Ten slotte is verzoeker in het licht van dit AIDA-verslag ook van mening dat de rechtsbijstand voor asielzoekers in Duitsland aanzienlijk beperkt is. Volgens hem vormt dit een belangrijke tekortkoming van het Duitse asielstelsel, die aanzienlijke gevolgen kan hebben voor zijn recht op asiel en moet worden beschouwd als een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens strijdige maatregel, alsmede als een factor op grond waarvan kan worden aangenomen dat de betrokkene geen eerlijk proces krijgt, zoals bepaald in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, en geen recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals bepaald in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het gebrek aan juridische bijstand wordt nog verergerd door deze nieuwe wet, die zeer binnenkort door de Duitse regering zou kunnen worden aangenomen, om versnelde asielprocedures in te stellen.

Om al deze redenen is eiser van mening dat de opvangvoorzieningen, de rechtsbijstand, de toegang tot gezondheidszorg en de sociale bijstand in Duitsland bijzonder beperkt zijn.

In het licht van de laatste documenten, met name de recente documenten over de situatie van asielzoekers in Duitsland, de spanningen binnen de lokale overheden als gevolg van een gebrek aan plaatsen en de instroom van Oekraïense remigranten, en de toename van anti-migrantenacties onder de Duitse bevolking, de heropleving van extreem-rechtse bewegingen, is de concluderende partij derhalve van oordeel dat een overdracht aan Duitsland een onmenselijke en vernederende behandeling zou inhouden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, waarbij zij tevens opmerkt dat in het AIDA-verslag van 2022 deze elementen op geen enkele wijze zijn onderzocht.”

3.2. Het staat niet ter discussie dat het bestreden overdrachtsbesluit onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit besluit het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo, onder meer, duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Duitse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat uit een vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker reeds eerder verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland en dat de Duitse instanties op 12 april 2023 de verantwoordelijkheid voor verzoeker hebben aanvaard overeenkomstig artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening. Hij gaat concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor en licht toe waarom op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Duitsland. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Duitsland geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdende met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Duitsland die tot een dergelijk risico zouden leiden. Verweerder vermeldt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt, met name een rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database - Country Report – Germany”, laatste update op 6 april 2023, verder AIDA-rapport genoemd. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het bestreden overdrachtsbesluit werd genomen, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Een

schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt niet concreet aannemelijk gemaakt

Verzoeker laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen geschonden zijn.

3.3. Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt op de motieven van het bestreden overdrachtsbesluit wordt aangenomen dat hij eerder doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.4. Verzoeker betwist de vaststellingen niet dat hij in Duitsland reeds een verzoek om internationale bescherming indiende dat na inhoudelijk onderzoek werd afgewezen en dat bijgevolg Duitsland overeenkomstig artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening in beginsel de verantwoordelijke lidstaat is. Hij betoogt evenwel dat België zich alsnog akkoord had moeten verklaren met de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, omwille van systeemfouten in de opvang-voorzieningen, de rechtsbijstand en de toegang tot de gezondheidszorg en sociale bijstand in Duitsland die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met deze verdragsbepaling. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de zogenaamde Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublinreglementering toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, *Grote Kamer, Kudla v. Polen*, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, *Grote Kamer, M.S.S. v. België en Griekenland*, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en

de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan diens geval (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft ook geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis* EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op het bestuur, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in latere rechtspraak van het EHRM (EHRM 23 maart 2016, F.G. v. Zweden).

3.6. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt in eerste instantie dan ook uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond

van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.7. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat verweerder een uitvoerig en concreet onderzoek heeft gevoerd naar de gevolgen van een overdracht van verzoeker aan Duitsland en naar de vraag of deze overdracht hem dreigt bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verweerder heeft vastgesteld dat niet blijkt dat de procedure voor internationale bescherming en de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland worden gekenmerkt door systeemfouten zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. Verweerder heeft zich hierbij gesteund op relevante, actuele landeninformatie over Duitsland, met name het AIDA-rapport met een laatste update in april 2023, dat onder meer specifiek handelt over de situatie van zogenaamde Dublin-terugkeerders. Volgens verweerder spelen geen redenen die maken dat, wat Duitsland betreft, niet kan worden uitgegaan van het interstatelijke vertrouwensbeginsel. Verweerder zag daarnaast ook geen aanwijzingen dat verzoeker op individuele gronden bij overdracht aan Duitsland zou moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen.

3.8. Verzoeker stelt vooreerst dat het opvangsysteem in Duitsland momenteel *“duidelijk verzadigd”* is en dat *“ervan kan worden uitgegaan dat er sprake is van ernstige en systematische tekortkomingen, ook al is er geen sprake van een automatisme”*. Hij betoogt dat in het AIDA-rapport van 2022 wordt gewezen op grote tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, als gevolg van de *“massale toestroom van migranten”*, waardoor asielzoekers in sommige gevallen op straat leven of in overvolle opvangcentra moeten verblijven waar de materiële omstandigheden verslechteren. Hij stelt verder dat de situatie sinds het AIDA-verslag van 2022 is verslechterd omwille van de verhoogde druk op de lokale overheden door de massale toestroom van ontheemde Oekraïners, waarbij hij verwijst naar een krantenartikel in Le Figaro van 16 februari 2023. Uit dit artikel blijkt volgens hem een aanzienlijke verslechtering op het vlak van de opvang van asielzoekers in Duitsland. Hij wijst erop dat verweerder dit element nooit heeft onderzocht en dat hij een reëel risico loopt om, bij een overdracht naar Duitsland, op straat terecht te komen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder wel degelijk onderzocht of er op het vlak van de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming systematische tekortkomingen zijn in Duitsland. Hij heeft zich daarvoor gesteund op het AIDA-rapport, dat stelt dat de informatie up-to-date is tot 31 december 2022, tenzij anders aangeduid. Gelet op het gegeven dat het bestreden overdrachtsbesluit werd genomen op 26 april 2023, heeft verweerder zich gestoeld op zeer recente informatie.

In het bestreden overdrachtsbesluit heeft verweerder allereerst vastgesteld dat het AIDA-rapport voor Dublin-terugkeerders duidelijk aangeeft: *“There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to*

Germany” (AIDA, p. 64) (vrije vertaling: Er zijn geen meldingen van Dublin-terugkeerders die problemen ondervonden om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure voor internationale bescherming of die enig ander probleem kenden na terugkeer naar Duitsland). Dit vindt bevestiging in het betreffende rapport. Hieruit blijkt dat er, ook wat de opvangsituatie betreft, geen noemenswaardige problemen rijzen voor Dublin-terugkeerders in Duitsland.

Verder motiveerde verweerder als volgt:

“Het AIDA-rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. “The living conditions in many initial reception centers have been criticized by asylum seekers, volunteers and NGOs” (AIDA-rapport, p. 131). We zijn echter van oordeel dat hieruit niet besloten kan worden dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het rapport vermeldt verder dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Verzoekers mogen het centrum waar zij verblijven verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn (pp. 120-121). “In general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement (AIDA-rapport, p. 125). Opnieuw zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland, echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit het AIDA-rapport kan niet besloten worden dat de procedure met betrekking tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Door op zeer summiere wijze te stellen dat uit een krantenartikel blijkt dat het opvangsysteem in Duitsland onder druk staat door een grote toestroom van Oekraïners, toont verzoeker geenszins aan dat er in casu sprake is van structurele tekortkomingen in de opvangomstandigheden. Hij kan evenmin overtuigen dat de informatie uit het AIDA-rapport intussen achterhaald is of er sindsdien een noemenswaardige verslechtering van de opvangomstandigheden in Duitsland heeft plaatsgevonden. De toestroom van mensen uit Oekraïne is immers al sinds eind februari 2022 bezig. Gelet op het gegeven dat het AIDA-rapport informatie bevat die is bijgewerkt tot en met minstens 31 december 2022, toont verzoeker niet aan dat in dit rapport niet reeds rekening wordt gehouden met de hogere toestroom van mensen die opvang nodig hebben als gevolg van het Russisch-Oekraïense conflict. Daarnaast neemt verzoeker niet de minste moeite om in te gaan op de concrete motieven die in dit verband zijn opge-nomen in het bestreden overdrachtsbesluit en aan te tonen dat de beoordeling ter zake onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of hierin onterecht wordt vastgesteld dat op basis van de opvangomstandigheden niet kan blijken dat hij bij overdracht aan Duitsland onmenselijke of vernederende behandelingen zou moeten vrezen. Hij gaat er met zijn summiere kritiek aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen geplaatst kunnen worden bij bepaalde aspecten van de opvang in Duitsland, maar dat dit niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen. Verzoeker toont met zijn kritiek het tegendeel niet aan.

3.9. Verzoeker betoogt verder dat verzoekers om internationale bescherming in Duitsland *“steeds meer worden gewantrouwd door de Duitse bevolking”* en dat het aantal aanvallen op migranten *“sterk”* toeneemt. Hij wijst op de ervaring van extreemrechtse bewegingen in Duitsland. Hij stelt nog dat de *“overgrote meerderheid”* van de Duitse bevolking niet langer bereid is om nieuwe asielzoekers toe te laten. Hij verwijst hierbij naar enkele persartikels uit 2022 en 2023.

Verzoeker toont met deze kritiek echter geenszins aan dat er structurele tekortkomingen zijn in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangomstandigheden in Duitsland.

Zoals vastgesteld in het bestreden overdrachtsbesluit kan zulks niet blijken uit het AIDA-rapport en blijkt hieruit integendeel dat er geen enkele melding wordt gemaakt van concrete problemen waarmee Dublin-terugkeerders in Duitsland worden geconfronteerd. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar de pers-artikels het tegendeel niet aan. Evenmin maakt hij hiermee aannemelijk dat hij een reëel, persoonlijk risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen.

3.10. Verzoeker verwijst nog naar een persartikel van 15 mei 2023 om te stellen dat “veel NGO’s” de beperkte gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland bekritisieren. Hij gaat er met zijn kritiek wel aan voorbij dat hij voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit niet heeft aangegeven dat hij enig gezondheidsprobleem heeft. Ook thans blijkt dit trouwens niet. Bovendien heeft verweerder in zijn beslissing wel degelijk ook concreet gemotiveerd inzake de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland:

“Wat gezondheidszorg betreft, stelt het AIDA-rapport dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot ‘noodzakelijke verzorging’ voor acute ziektes of pijn de term ‘noodzakelijke verzorging’ niet werd gespecificeerd. De praktijk leert echter dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen, die geen acute pijn of ziekte hebben, recht hebben op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDArapport, pp. 142-143). Het AIDA-rapport vermeldt weliswaar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar hieruit kan niet geconcludeerd worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

[...]

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Door het louter op algemene wijze aanvoeren dat veel ngo's de beperkte gezondheidszorg voor asielzoekers bekritisieren, weerlegt verzoeker deze vaststellingen van verweerder niet.

3.11. Verzoeker stelt verder dat de sociale bijstand voor asielzoekers, in tegenstelling tot in België, “*totaal ongelijk*” is aan die voor Duitse burgers en dat deze meestal wordt verstrekt in natura. Het loutere gegeven dat het Duitse systeem mogelijk anders wordt geregeld dan in België, betekent nog niet dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoeker dient terug te keren naar Duitsland. Verzoeker toont met zijn summiere kritiek, die geenszins wordt onderbouwd door enig stavingstuk, niet aan dat hem een onmenselijke of vernederende behandeling staat te wachten bij een overdracht aan Duitsland.

3.12. Verzoeker betoogt nog dat uit een persartikel van 28 april 2023 blijkt dat Duitsland plannen heeft om zijn asielbeleid te hervormen “*door de invoering van versnelde asielprocedures die het mogelijk maken asielzoekers in transitzones te houden en de repatriëring van afgewezen asielzoekers te vergemakkelijken en te versnellen*”. Dit onderdeel van verzoekers middel is echter hypothetisch daar het gaat om mogelijke hervormingen die (nog) niet zijn doorgevoerd en aldus nog geen gevolgen sorteren. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij actueel bij een overdracht aan Duitsland om deze redenen onmenselijke of vernederende behandelingen zou moeten vrezen.

3.13. Verzoeker zet ten slotte uiteen dat de rechtsbijstand voor asielzoekers in Duitsland “*aanzienlijk beperkt*” is. Hij beschouwt dit als een belangrijke tekortkoming van het Duitse asielstelsel. Verzoeker laat echter na om concreet te duiden op welke wijze de rechtsbijstand aanzienlijk beperkt is en om aan de hand van concrete bewijselementen aan te tonen dat de rechtsbijstand in die mate ontoereikend is dat moet worden besloten tot systematische tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming. De Raad wijst er ook op dat verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud geen specifieke bezwaren had tegen een overdracht aan Duitsland en niet heeft gesteld specifieke problemen te hebben ondervonden tijdens zijn eerdere procedures in dat land. Ook mocht verzoeker bij terugkeer naar Duitsland, gelet op de eerdere definitieve afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming in dit land, worden vastgehouden, blijkt uit het AIDA-rapport trouwens dat verzoekers om internationale bescherming in de detentiecentra wel degelijk toegang hebben tot advocaten en UNHCR (AIDA-rapport, blz. 173).

3.14. Nu geen algemene situatie van systeemfouten in de procedure voor internationale bescherming of de onthaal- of opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wordt aangetoond waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Duitsland in het algemeen moet stopzetten en verzoeker evenmin op individuele gronden een reëel risico op vernederende of onmenselijke behandeling aannemelijk maakt, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

3.15. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Duitsland door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende bepalingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Er blijkt niet dat enig relevant, concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestreden overdrachtsbesluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een miskennis van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.16. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------